Molnár Réka

Allegória

Súlyos vagy, mint a gondolatok-tűnte ima, mint a fenyvesekre boruló, dermedtségtől feszülő csend. Táncolnék meztelen mozdulatlanságodon. Vásznakon át közelítesz, puhán és finoman, mégis keretek között, szimmetriádban értelek meg: hófehér oszlopaid időtlenségében, mélyzöld, rejtelmes árnyaidban, vöröslő, izzó kertjeid mélyén, végtelenbe tartó lépcsősoraidon át. Ámulok rajtad. Felemelsz és átformálsz, tanítasz. A kezedet nyújtod értem s ahelyett, hogy ellökném, belé kapaszkodom, miközben ott csüngök valahol, az aiónok övén, határán a folyvást keletkező világoknak. Végignézve rajtam, olyan lehetek így, mint egy daimón, vagy Augustinust idézve, mint egy középlény, kit szenvedélyei az emberekhez, éteri teste az istenekhez tesz hasonlóvá, s ahol a kérdés már csak az, magasba szökkenek-e vagy a mélybe hanyatlom. Plótinosz, a nagy görög bölcs azt mondja, léteznek jó daimónok is, örök hídként lebegve isteni és emberi világok között. Mászom felfelé a végtelen létrán, nem akarok híd lenni. A hídnak árnyéka van. És mozdulatlansága van. A híd nem lehet nőnemű. A nő mozog, ez a törvénye. És árad. És kitölt. Formát vesz fel. A nő a hegedű, játszhatsz rajta. A hegedű gyönyörű Istennő, mondja Menuhin. Tudsz-e játszani rajtam azonképpen, hogy hajam szálai súrolják a csillagokat? Meg tudsz-e szabadítani hol nyújtózó, hol alant összeroskadó, föld felé húzó árnyaimtól, hogy ne maradjon más bennem, csak fény? Leszel-e a Sarkcsillagom, az egyetlen pont, amely felé tartani érdemes, s amely szilárdan áll és világít az örvénylő létforgatag felett?

„Az, ami itt most hatalmába kerít téged, olyan erő, amellyel szemben védtelen vagy. Ez az a bölcsesség, és ez az a hatalom, mely utat nyitott a Menny és a Föld között, mire már olyan régóta várt a világ". Így szólt Beatrice, az égi leány Dantéhoz az Isteni színjátékban. Lehet-e fordítva is? Ha létezik az égi férfiú, márpedig léteznie kell, mert Te máshonnan nem jöhetsz, csak „odafentről", ha testet ölt és megjelenik közöttünk, vagy Bennem, - mert most még mindnyájunk egy külön világ -, Te bizonyosan az vagy. Fizikálisan soha sem vagy jelen, hiszen még nem találkoztunk, képekről láttalak csak. Leveleid által bontakozol ki lassan. De jelen vagy mégis, legbelül. Jelen vagy változásaimban és kinyílásaimban, törekvéseimben és irányulásomban, minden egyes lélegzetvételemben és mozdulatomban. Nem láttam még arcodat,

szemed színét, nem éreztem illatodat, nem hallottam hangodat. Nem érintettelek és nem is foglak. Az érintés beszennyezné tisztaságodat. Néha, amikor belső változásaimon merengek, melyeknek egyetlen oka s előidézője Te magad vagy, s elképzelem arcodat, szemed színét, hangodat és illatodat, nos, olyankor hófehérnek látlak. Ragyogónak, mint a Nap. És hiába van neved, arcod és életkorod itt a Földön, és hiába vannak kezeid és lábaid és érzéseid és szenvedélyeid, úgy képzelem, időtlenül lebegsz át mindeneket, miközben szilárd vagy és mozdulatlan. Egyedüli hatásod rám vonatkozik. Egyszer megértettelek, igazán, egyetlen pillanatra, gyakorlásom során. Amikor úgy álltam meg egy testhelyzetben, hogy köröttem bár zenghetett volna az ég és alattam renghetett volna a föld és darabokra hullhatott volna az egész tapasztalati világ, én mégis ott álltam időtlenül és szilárdan. Ilyen lehetsz Te is. Nem tudlak máshogyan megragadni. Hófehérré akarok lenni. Méltónak hozzád. Változtass aranyá.